

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis**The Courts****Tel Aviv – Jaffa District Court****Felony Case 001137/02****Before:** the Honorable Judges:

**S. Timan – Presiding Judge, N. Achituv,
O. Salomon-Czerniak**

Date: May 5, 2003

In the matter of:

**State of Israel
represented by Counsel, Adv. Devora Chen
and Adv. Tamar Anis**

Prosecutor

— v. —

**Nasser Mahmoud Ahmad Aweis
represented by Counsel, Adv. Bulus**

Defendant

Verdict summary:

Sentences – when should consecutive life sentences be imposed? –

The Defendant was convicted, *inter alia*, of 14 counts of murder and eight counts of attempted murder, with respect to his responsibility for a number of terrorist attacks, as the commander of the al-Aqsa Martyrs' Brigades in the Nablus and Northern Samaria area. The Court ruled that he should be sentenced to 14 consecutive life sentences plus an additional sentence of 50 years' imprisonment for all of the remaining offenses, to be served consecutively. It was ruled that, from both the legal and the ethical standpoints, this sentence reflects the value which society attributes to the peace and security of its citizens.

Verdict

1. The Defendant before us, Nasser Aweis, who was born in 1970, from the Balata refugee camp near Nablus, played – as we have proved and determined – a senior role in two Terrorist Organizations, as this term is defined in the Prevention of Terrorism Ordinance of 1948. He was the commander of the Tanzim terrorist organization in the Nablus and Northern Samaria area and served as the commander of the *Kitaab Shuhadaa al-Aqsa* (al-Aqsa Martyrs' Brigades) organization in that area. Aweis was directly subordinate to Marwan Barghouti, the head of the Tanzim organization in the Judea and Samaria area, who was subordinate to the Chairman of the Palestinian Authority, Yasser Arafat.

[Stamp] P 5: 281

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02

State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis

2. Since the outbreak of the violent events in September 2000, which are known as the "al-Aqsa Intifada", which were directed against Israeli soldiers and civilians, the Defendant initiated, planned, organized, approved, launched and financed terrorist attacks against Israeli targets, within the State of Israel and in the Judea and Samaria area. For this purpose, he purchased, obtained and ensured the manufacture of various kinds of materiel, for the use of suicide bombers or other terrorist attackers. He interviewed terrorist attackers who were referred to him; trained them; supplied them with weapons and ammunition and explosive charges; arranged for their transportation to the locations of the terrorist attacks; using video cameras and ordinary cameras, he filmed and photographed the terrorist attackers reading posters

[Stamp] P 5: 281 [continued]

which he himself composed, before they set out on their missions, and he arranged for the distribution of these films and photographs to the media, after the terrorist attacks were carried out. He did all these things himself and with the assistance of his subordinates in the terrorist organizations and other members thereof, some of whom have appeared before us as witnesses.

In quite a number of cases, the Defendant himself took part in shooting attacks against military targets in the Nablus area.

3. The Defendant was convicted of all of the facts in the indictment, which includes eight counts, each of which describes a terrorist incident or a series of terrorist incidents in which the Defendant was involved:

The first was a terrorist attack which was perpetrated in the Seafood Market Restaurant in Tel Aviv, by a terrorist by the name of Ibrahim Hasuna, who was sent by the Defendant, was prepared and supplied with weapons by him, and came to the restaurant during the nighttime hours, armed with an M-16 rifle, hand grenades and a knife, when it was full of diners and a musical performance was under way. The terrorist began shooting in all directions, threw the hand grenades (which did not explode), and stabbed everyone who crossed his path. Before the terrorist was shot and killed by the security forces, he succeeded in stabbing to death two diners and the first policeman who arrived on the scene and charged at him, and wounded scores of persons, some of them seriously.

The second was a terrorist attack which was perpetrated by Abd al-Salaam Hasuna, in the Armon David event hall in Hadera, when a Bat Mitzvah celebration for a young girl named Nina Kardashov, with many invited guests, was being held there.

The terrorist, who was sent, briefed and supplied with weapons by the Defendant, came to the hall at the height of the celebration, armed with an M-16 rifle, ammunition clips and hand grenades. He burst in and fired a number of bursts in all directions before a number of unarmed guests at the celebration charged at him, risking their lives to do so; they overcame him and dragged him outside the hall, where he was shot and killed by the security forces who arrived on the scene. Before he was overcome, the terrorist succeeded in murdering six persons (between 25 and 63 years of age) and wounded scores of others, some of them seriously.

The third was a terrorist attack which was perpetrated in Jerusalem, on the corner of Jaffa Road and Lunz Street, which was crowded with people at the time. After having been interviewed, photographed and supplied with an M-16 rifle and ammunition clips by

[Stamp] P 5: 282

the Defendant, who also coordinated his transportation, the terrorist, Said Ramadan, arrived on the scene and began firing in all directions, with a view to harming as many people as possible. As a result, two women who were walking down the street were murdered and scores were wounded, some of them seriously, before policemen – some of whom happened to be there and others were summoned to the scene – shot and killed him, after a brief chase.

The fourth was a terrorist attack which was perpetrated in the area of the hotels in Netanya. Two terrorists, Shahadi al-Najmi and Said Bata, were sent, photographed and supplied with M-16 rifles and fragmentation grenades by the Defendant, who also gave instructions for their transportation to the scene of the terrorist attack. They arrived near the **Jeremy Hotel** in Netanya, began shooting in bursts and threw fragmentation grenades into the lobby, causing the death of a one year old baby girl and wounding scores of others, some of them seriously.

The terrorists retreated from the scene when the security forces arrived; at the end of the chase, they hid in a dark niche in another hotel building. On their way, they kidnapped a Jewish passerby and held him hostage; he was shot and killed while the terrorists were being subdued by the security forces. Both of the terrorists were also shot and killed in the same niche.

The fifth was a mass terrorist attack, which was prevented. Two terrorists, armed with M-16 rifles and hand grenades, and carrying explosives, made their way into Israel in a stolen car; there, in the vicinity of Baqa al-Gharbiya, they encountered a force of Border Patrol policemen. During

[Stamp] P 5: 282 [continued]

the encounter, the terrorists shot at the policemen and threw a fragmentation grenade which was in their possession. One of them blew up an explosive charge which was in the car (the charge may have exploded as a result of the policemen's gunfire). Before the terrorists were shot and killed by an additional force, they succeeded in causing the death of one Border Patrol policeman and seriously wounding another policemen.

The terrorists set out for Israel with the approval of the Defendant, who – through his personnel – arranged to supply them with explosives and weapons. Moreover, the Defendant gave one of his subordinates money for the purchase of the stolen car, in which the terrorists traveled to Israel, with a view to perpetrating a terrorist attack and causing the death of many persons.

The sixth count describes a mass terrorist attack which was planned to be carried out in Jerusalem. Two terrorists, armed with Kalashnikov rifles and hand grenades, were stopped at an Israel Defense Forces roadblock, on their way to carry out the attack, which was miraculously prevented. The terrorists were recruited with the Defendant's knowledge; they were trained and supplied with weapons by the Defendant's personnel and according to his instructions.

The seventh count also deals with a mass terrorist attack which was planned to be carried out in Jerusalem. The attack was prevented when the armed terrorist was arrested by policemen near Beit Hanina and was shot and killed by them.

This terrorist as well was recruited, briefed and supplied with weapons by the Defendant's personnel, with the Defendant's knowledge and approval.

The eighth count describes shooting attacks which the Defendant himself perpetrated (along with his co-conspirators – whom he supplied with weapons): a number of shooting attacks against an Israel Defense Forces position which was located near Joseph's Tomb; a number of shooting attacks against Israel Defense Forces positions on Mount Gerizim; against the Ein Beit camp and against Israel Defense Forces patrols which were patrolling in the area of the Balata camp, as well as against military targets in the area of the Hawara camp.

In addition, he supplied weapons to other activists in the terrorist organization, for the purposes of a shooting attack on the settlement of Homesh; placing an explosive charge on the Zuata-Asira bypass road; a shooting attack against a military patrol in Deir Sharm; and placing an explosive charge.

[Stamp] P 5: 283

4. With respect to his activity as described above, he was accused, and was convicted by us, of the following offenses:

- 14 counts of premeditated murder, pursuant to Section 300 (a) (2) of the Penal Code, 5737-1977 (hereinafter: the "Law"), the penalty for which is mandatory life imprisonment.
- 8 counts of attempted murder, pursuant to Section 305 (1) of the Law, the penalty for which is 20 years' imprisonment.
- 5 counts of causing bodily harm with aggravated intent, pursuant to Section 329 (1) of the Law, the penalty for which is 20 years' imprisonment.
- 2 counts of attempt to cause bodily harm with aggravated intent, pursuant to Section 329 (1) of the Law, in combination with Section 25 of the Law, the penalty for which is 20 years' imprisonment.
- 8 counts of conspiracy to commit a crime, pursuant to Section 499 of the Law, the penalty for which is seven years' imprisonment.
- 8 counts of unlawfully carrying a weapon, pursuant to Section 144 (b) of the Law, the penalty for which is 10 years' imprisonment.
- 8 counts of activity (holding a position, according to the definitions) in a terrorist organization, pursuant to Section 2 of the Prevention of Terrorism Ordinance, the penalty for which is 20 years' imprisonment.
- 8 counts of membership in a terrorist organization, pursuant to Section 3 of the Prevention of Terrorism Ordinance, the penalty for which is five years' imprisonment.

[Stamp] P 5: 283 [continued]

5. It should be recalled that, even though the Defendant did not take part in the trial, and instructed his defense attorney to refrain from any intervention in the course thereof, his conviction is well-founded, on the basis of his detailed confessions to the police, as written in his own handwriting, and the confessions of his subordinates and co-conspirators and fellow members in the terrorist organization, along with descriptions by eyewitnesses and policemen, which created a uniform and solid fabric of evidence, which proves the Defendant's guilt with respect to all of the offenses attributed to him, beyond any reasonable doubt.
6. At the outset of her arguments for sentencing, the learned prosecuting attorney presented us with a printout of previous convictions, including one conviction by the Military Court in Nablus, which indicates that, as early as 1985 (even before the first intifada), the Defendant was a member of a proscribed organization, was engaged in the manufacture of weapons and ammunition and in disorderly conduct, and that he served a sentence of four years' imprisonment with respect thereto. It appears that the suspended sentence which was given to him at that time could no longer be activated by the time when he began the offenses of which he has been convicted by us.

Subsequently, the prosecuting attorney attempted to emphasize the Defendant's central position in the hierarchy of terrorist organizations, whereby he recruits, coordinates, approves, finances, supplies weapons and ammunition, is in charge of relations with the media, for the purpose of glorifying and praising the terrorist attacks, the killing and the attackers, and even carries out shooting attacks himself.

The prosecuting attorney added that the Defendant is responsible for the murder of 14 persons, and for wounding scores of others, leaving behind him bereaved families and families burdened with the care of the wounded, whose lives were altered and destroyed in a moment, as well as destruction and harm to the sense of security of this country's citizens.

This being the case, the prosecuting attorney has asked us to sentence the Defendant with the mandatory penalty for each of the acts of murder, consecutively with the mandatory penalties for the other acts of murder, as is fitting and proper, and as we have been instructed by the case law handed down by the Supreme Court (Criminal Appeal 399/89, *Zalum Case*, PD 46 (2) 259, and Criminal Appeal 9742/91, *Ami Popper Case*, PD 51 (5) 259, which went the same way), and as the District Courts also customarily do in similar cases.

[Stamp] P 5: 284

In addition, the prosecuting attorney has petitioned for the imposition of consecutive sentences upon the Defendant for the additional offenses.

7. This petition by the prosecuting attorney gives rise to two issues: one legal-procedural, and the other ethical.

We shall first consider the legal question. That question – as was determined by the Honorable Chief Justice Shamgar in the above-cited **Zalum Case** (paragraph 4, page 190) – is also divided into two parts:

“The first concerns the legal interpretation of the provisions of the Penal Code, which pertain to the matter before us, and the second is in the area of sentencing policy.”

With respect to the first question, the Honorable Chief Justice stated as follows (on page 190):

“Anyone who, by means of a single act, causes a number of deaths (for example, by placing an explosive charge or negligent driving) may be charged with a number of offenses of manslaughter equal to the number of persons who were killed, or with one comprehensive offense which includes the entire act, at the discretion of the prosecution. Generally speaking, one penalty will be imposed (Section 186 of the

[Stamp] P 5: 284 [continued]

Code of Criminal Procedure (Combined Version), 5742-1982; see also: *Nacht v. Attorney General*, *PDI* 11 1552). The Court, however, is entitled to decide, in light of the special nature and special circumstances of the offenses, that separate penalties will be imposed, and, if so, whether they will be concurrent or consecutive... Although, as a rule, one penalty will be imposed with respect to offenses which are rise from the same incident, this is not a universal rule, and there are circumstances which require the imposition of consecutive penalties...

Section 45 (a) of the above-cited Code states that anyone who is given, in a single trial, sentences of imprisonment for various offenses, where the Court has not ordered him to serve them, in whole or in part, one after another, he shall serve only the sentence involving the longest period of imprisonment. All of that which has been set forth above results in the following two conclusions:

- (a) If the Defendant is convicted, according to one indictment, of a number of acts of murder, a separate penalty should be imposed for each of the acts of murder.
- (b) Pursuant to that set forth in the above-cited Section 45 (a), the penalties for the acts of murder will be concurrent, unless the Court expressly rules otherwise."

And with respect to the appropriate sentencing policy, the Honorable Chief Justice stated – *inter alia* – as follows (on page 192):

"The decision with respect to concurrent or consecutive sentencing is relevant, even if we do not address the question of predefined periods of sentencing. Each conviction of a separate offense stands on its own feet; moreover, it is fitting and proper for the taking of a human life to be expressly, identifiably and separately reflected in the imposition of penalties. Sentencing a person to concurrent terms of imprisonment for a plurality of acts of murder – even if those acts of murder were conducted within a single series – implies a certain minimization of the atrocity of maliciously and deliberately causing the death of a series of people. The existence of the custom of predefining the actual time to be served for a mandatory life sentence naturally reinforces the sense of unsuitability of a single, concurrent penalty for a plurality of murders.

[Stamp] P 5: 285

In any event, our belief in the sanctity of human life must also be reflected in the sentencing of a criminal and in the emphasis to be placed on the significance which we attribute to the taking of a human life. Accordingly, I accept the view which holds that it is not only necessary to pronounce a separate sentence for each offense, but also, that separate acts of harm to human life must also be reflected in consecutive sentences."

8. In the Ami Popper Case (the above-cited Criminal Appeal 1742/91), the Defendant assembled a number of Arab laborers, took their identity cards away from them, and shot them with automatic fire, moving his weapon from right to left and back. Only after seven laborers had been killed and 10 more wounded did he stop firing and escape in a car which belonged to two of them.

The District Court convicted him of seven acts of murder and 10 counts of attempted murder, and sentenced him with seven terms of life imprisonment plus 20 years' imprisonment for attempted murder. The Court ruled that all of the sentences would be served consecutively.

The Supreme Court denied his appeal and followed the precedent set by the ruling in the Zalum Case, whereby the Honorable Justice Dorner added statements of an ethical nature. In the case before us, however, her reference to the victims of the acts of violence who remained alive (as is the case in the matter before us) is also important.

[Stamp] P 5: 285 [continued]

These, *inter alia*, are her words (on page 303):

"Moreover, where acts of violence are concerned, each of the victims has an independent interest in his bodily integrity. Harm to the bodily integrity of one person does not constitute harm to the bodily integrity of another. Even if, from the 'technical' standpoint, the case involves one series of acts which resulted in a plurality of victims, these should be considered as separate acts of bodily harm.

This conclusion is also inevitable from the moral point of view, which recognizes the sanctity of human life as a basic value. The value of human life, and our profound repugnance vis-à-vis acts which harm it, must also be expressly and separately reflected in pronouncing sentence, with regard to both the number of penalties which should be imposed upon the defendant and the consecutive nature thereof. Even though an act of murder of a single person, in and of itself, is a uniquely grave crime, the pronouncement of the same sentence for someone who murdered one person and for someone who murdered many is likely to be interpreted as weakening the significance of the value of human life, and is even likely to detract from the degree of deterrence. After all, what will stop a murderer from adding to the number of his victims, if he does not expect any additional penalty with respect to the additional victims?"

And the Honorable Justice Heshin added, *inter alia*, the following (on page 307):

"A human being – every human being – is a world unto himself. A human being – every human being – is individual, special and unique. And no person is like any other. He who was will no longer be, and he who has departed will not return, and Rabbi Moses Maimonides has already taught us of the unique nature of each human being (*Book of Judges, Laws of the Sanhedrin* [Hebrew], 12:3):

'Adam was created alone in the world, to teach us that whoever destroys one life in the world is considered to have destroyed an entire world, and whoever saves one life in the world is considered to have saved an entire world. After all, everyone who comes into the world is created in the form of the first man, and yet no one's face is like the face of another. Therefore, everyone can say: The world was created for me.'

[Stamp] P 5: 286

This is what a human being is, and this is his uniqueness. What kind of person would say such a thing about a book or a safe? We are told that each person's uniqueness is given to him by the fact that God created him in His image and according to his form: "... in His own image, in the image of God created He him..." (Genesis 1:27). I tell myself that the uniqueness of the human being – every human being – is given to him by the fact that he was created in the image of humankind. That is the beginning of the Bible. And that is its end as well.

This is so with respect to the offense of murder; and this is so with respect to the sentence to be imposed on anyone who has murdered. It is true that a life sentence for the offense of murder means imprisonment until [the murderer's] soul leaves his body. Conceptually – and naturally – there are no consecutive life sentences. It seems, however, that we cannot express the depth of the atrocity invited in the actions of anyone who murders a plurality of persons other than by imposing consecutive sentences upon him. 'Whoso sheddeth man's blood, by man let his blood be shed' (Genesis 9:6).

In our time and in our country, human blood is no longer shed as an official act. Nor can one person be executed twice. Yet it is possible to impose consecutive life sentences on anyone who has taken lives maliciously. One life sentence for each human being and for each soul."

[Stamp] P 5: 286 [continued]

And Chief Justice Barak concurred with his fellow judges.

9. And this, in fact, is what the District Courts customarily do, in similar cases, so that we are not required to set precedent. This is what they do with a single terrorist attacker, and there is no visible reason why not to do so in the case of a master murderer, such as the Defendant, whom we are sentencing today.

And now to the ethical question:

We have heard the moving and painful stories of victims and eyewitnesses of the terrorist attacks which have been attributed to the Defendant. We have heard people who have lost their dear ones; whose friends I hope I him or her were murdered before their eyes; who remained handicapped; whose lives changed in an instant.

These were living, concrete reminders of the horrific sights which we witness all the time; but not a muscle appeared to move in the Defendant's face in the course of their testimony.

The Defendant devoted his days and his nights, in the name of a political and ideological war of liberation, to the planning and organization of murderous acts of terrorism, which were intended to harm as many innocent civilians as possible: men, women and children, in every possible place, without distinction; with no conscience pangs, with no thoughts of remorse, to no benefit, and in contravention of every moral and human precept which could in any way justify the alleged objective. The Defendant sent the terrorist attackers out to sow death, bereavement, suffering, destruction and fear, and to disrupt the routine of all our lives.

For these actions, of which he is proud, society must have its say, in the form of a heavy sentence, which expresses – at least to a small degree – the value which it attributes to the peace and security of its citizens.

10. In accordance with all that set forth above, we sentence the Defendant to **the mandatory penalty of life imprisonment for each of the 14 acts of murder of which he has been convicted, whereby these penalties shall be consecutive** (in other words, 14 terms of life imprisonment); and for the remaining offenses of which he has been convicted, we sentence him to **50 years' imprisonment**, which he shall serve **consecutively with the life sentences** which were imposed upon him above.

[Stamp] P 5: 287

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02

State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis

The date on which he began to serve his sentence of imprisonment is the date of his arrest (April 13, 2002).

[The Defendant has] the right of appeal for 45 days from today.

Handed down and notified in public, in the presence of the prosecution, the Defendant and his defense attorney, on this day, May 5, 2003.

S. Timan, Presiding Judge

N. Achituv, Judge

O. Salomon-Czerniak, Judge

[Stamp] P 5: 287 [continued]

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02

State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis

This version is subject to changes in editing and phrasing.

[Stamp] P 5: 288

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORK

MARK I. SOKOLOW, *et al.*,

Plaintiffs,

vs.

THE PALESTINE LIBERATION
ORGANIZATION, *et al.*,

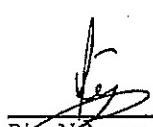
Defendants.

No. 04 Civ. 00397 (GBD) (RLE)

DECLARATION OF RINA NE'EMAN

Rina Ne'eman hereby certifies as follows:

1. The attached translation from Hebrew to English is an accurate representation of the document received by Rina Ne'eman Hebrew Language Services, to the best of my knowledge and belief. The document is designated as P5: 281-288.
2. I am a professional translator with a B.A. in International Relations from the Hebrew University of Jerusalem (Israel) and 30 years of translation experience. I am fluent in Hebrew and English, and I am qualified to translate accurately from Hebrew to English.
3. To the best of my knowledge and belief, the accompanying text is a true, full and accurate translation of the Hebrew-language document bearing the bates number, P5: 281-288.

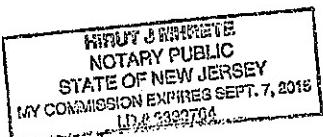
Rina Ne'eman

ss.: New Jersey

On the 06 day of February, 2014 before me, the undersigned, personally appeared Rina Ne'eman, personally known to me or proved to me on the basis of satisfactory evidence to be the individual whose name is signed to this Declaration and acknowledged to me that he executed the same in his capacity, and that by his signature on this Declaration, the individual executed the Declaration.

Sworn to me this
28 day of February, 2014

Rina Ne'eman
Notary Public

בתי המשפט

ח' 00137/02		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
05/05/03	תאריך	כבוד השופטים:	נֵם: שי טוּמֶן - אֲבִיד, נֵי אַחִיטוֹב, עֵלָמוֹן קְרָנוֹיאָק

בעניין: מדינת ישראל ע"י עוז'ד דבורה חן ותמר אניס

נשׁוּן – מִזְרָעָה תְּמִימָה

ג ג ד

נאסר מחמוד אחמד עוויס

ע"י עוז'ד בולוט

מוני-רצוי:

עונשין – מתי יוטלו עונשי מאסר עולם מצטברים? –

הנאשם הורשע, בין היתר, ב- 14 עבירות רצח ו- 8 עבירות נסין לרצת, בגין אחוריותו למספר פיגועי טרור, בהיותו מפקך "גדודי חללי אל-אקצא" של אזור שכם וצפון והשומרון. ביהמ"ש קבע, כי יש להטיל עלי 14 עונשי מאסר עולם מצטברים זה להו ועונש גוף של 50 שנות מאסר בגין כל העבירות הנוספות, לרייזו באופן מצתבר. נפסק, כי אין מבחינה משפטית והן מבחינה עירית מבטאת עונש כזה את הערך שהחברה מיהיתה לשולם ולבתהונם של אזרחותה.

גזר דין

1. הנאשם שבפניו, נאסר עוויס, ליד 1970 ממחנה בלאתה, שlide שכם, מילא – כך הוכיח ונקבע על דעתו – תפקיד בכיר, בשני ארונות טורויסטיים, כפי הגדרותם בפוקורה למניעת טרור מעתה 1948. הוא היה המפקד של אזור שכם וצפון החומרון של הארגון הטרוריסטי "תיג'ניז" ושימש כמפקד ארגון "כתאב שהדא אל-אקצא" (גדודי חללי אל-אקצא) באזור זה. עוויס היה כפוף לשירות למראן ברוגמי, ראש ארגון "התיג'ניז" באיזור יהודה ושומרון, שהיה כפוף ליו"ר הרשות הפלסטינית, יאסר ערפאת.

2. מאז פרוץ האירועים האלים בחודש ספטמבר 2000, המכונים "אינטיפאדת אל-אקצא", שכונו נגד יהודים ואזרחים ערביים, יוזם הנאשם, תיכון, ארון, אישר, הצעיל ומינון פיגועים, נגד מטרות ישראליות, בתוך מדינת ישראל ובאזור יהודה ושומרון. לצורך זה רכש, השיג ודאג ליצור של אמצעי לחימה מסווגים שונים, לשימושם של מפכנים מတאדים או מפיגעים אחרים. הוא ואין מפינים שהופנו אליו; הדrik אותם; ציד אותם בכל נשק ותחמושת ומתענין בכך; הסדר הובלות למקומות הפיגוע; צילם במערכות וידאו ובמציאות רגילות, לפני צאתם של המפינים למשימות, בהם קוראים כrho.

נדינה ישראלי נاصر מוחמד אחמד עוויס

פח (ת"א) 02/1137

שחבר בעצמו, וdag להפץ סרטים ותמונות אלה לאמצעי התקשות, לאחר ביצועם של פיגועים. כל אלה עשה בעצמו, ובאזור הCAFPIים לארגוני הטרוריסטים וחבריהם אחרים בהם, שהלך הופיעו בפנים כעדים.

במקרים לא נעצים, נטל הנאשם עצמו חלק בירוי אל עבר מטרות צבאיות באזורי שסם.

3. הנאשם הושע בכל עובדות כתוב האישום, הטענה שטונה אישונים, שבכל אחד מהם מושג או איזוע או שורת איזוע טורה, שהנאנש היה מעורב בהם:

הראשון – פיגוע שבוצע במסעדה "שי פוד מרכט" בתל-אביב, עיי' מוחבל בשם איברהים חסונה, שנשלח עיי' הנאנש, הוכן וצדד בשנק על ידו, והגע למסעדה, בשעות הלילה, כשהיא מלאה בסועדים ובמהלך מופע מוסיקלי, כשהוא חמוש ברובה מסוג M-16, רימוני יד וככין. המוחבל החל תלוイト לכל עבר, הטיל את רימוני היד שלא התפוצצו, וזכיר את כל מי שנקרה בדרך. עד שנורה החוללה למאות עיי' וחורת הביטחון, הספק לדקור למאות שני סועדים, ואת השוטר הראשון שהגיע למקום והסתער עליו, ופצע עשרה אנשים שהלך נגרמו חבלות חמורות.

השני – פיגוע שבוצע עיי' המוחבל עבד אל סאלם חסונה, באולם האירועים "ארמן זוד" בחדרה, בעת שהתקיימה שם מסיבת בת מצווה, מרובת משתתפים, של הנערה יינה קרדשוב.

המוחבל, שנשלח, תודרך וצדד בשנק עיי' הנאנש, הגיע לאולם בשיאו של השמחה, שבו שברשותו רובה מסוג M-16, מחסניות ורימוני יד, התפרק פנימה ויראה לכל עבר מספר צורות, עד שכמה מבאי המשיבה, הסתערו עליו, כשאים מהוים, תוך יירוף נשף; החתלוו עליו, וגררו אותו אל מחוץ לאולם, שם נורה למאות בידי כוחות הביטחון שהגיעו למקום. עד להשתלטות עליו, הצליח המוחבל לרצוח שש אנשים (בגילאים שבין 25 ועד 63) ולפצעו עשרה אחרים, בשלחלק מהם נגרמו חבלות חמורות.

השלישי – פיגוע שבוצע בירושלים, ברה' יפו פינת לוין, כשמהמוקם הומה אנשים. המוחבל, סעד רמאדן, הגיע למקום, לאחר שרואין, צולם, ציד ברובה מסוג M-16 וממחסניות, עיי' הנאנש, שנם ויאם הובלתו, התחיל לירות לכל עבר, במתירה לפגוע במספר רב ככל יכולתו של אנשים. כתובצהה מכך, נרצחו שתי נשים שעברו ברחוב, ופצעו עשרות, ובהם אלה שנחטלו באפם חמור, עד ששוטרים שנידמו והוועקו למקום ירו בו למאות, לאחר מרדף קצר.

הרביעי – פיגוע שבוצע באיזור בתיה המלון בנתניה, שני מוחבלים: יהדי אל גומיי וסעיד בטא, שנשלחו, צלומו, וציוויל ב Robbins מסוג M-16 וברימוני רסס, עיי' הנאנש שהורג גם על הטעות למקום הפיגוע – הגיעו סמוך למילון "ג'רמי" בנתניה, ופתחו בירוי בצרורו, והשלכת רימוני רסס, אל עבר אולם המכינה, כשהם גורמים למותה של תיינוקת בת שנה, ולפצעיתם של עשרות אנשים, בשלחלק נגרמו חבלות חמורות. המוחבלים נסעו מהמקום עם הגיעו הביטחון, ובתגובה מרדף השתרע בגומחה חסוכה, בגין של מלון אחר, כשהם חוטפים בדרכם ומתחזקים עם, כבן עזובה, עבר אורח יהוד, שנורה למאות בהמליך החשתלטות של כוחות הביטחון עליהם. גם שני המוחבלים נורו למאות באותו גומחה.

התפושי – פיגוע רימוני שנמנע, כשמי מוחבלים ברובי M-16 וברימוני יד, וכן בחומר נטף, עשוי דרכם לישראל במכונית גנובה, ונתקלו, בסמוך לבאה אל גדריה בכוח של שוטרי מגיב. בהמליך

פח (ת"א) 1137/02

המיתלות ירו והמוהלים עבר השוטרים זורקו ורימן רכס שהיה ברשותם. אחד מהם פוץ מטע נפץ שהיה במכונית (או שחטטו התופז כתוצאה מיריו השוטרים), ועוד שנרו המוחלים למוות בידי כוח נסיך, הספיקו לגרום למותו של שוטר מגיב ולגורם לחבלה חמורה לשוטר אחר.

המוחלים יצאו לישראל באישורו של הנאים, שdag – באמצעות אنسוי – לצדדים בתומר נפץ ובנסיך, וגם העבר לאחד מפקודיו כספ' לרכישת המכונית הגנבה, שמה הגיעו המוחלים, במטרה לבצע פיגוע ולגורם למותם של אנשים רבים.

השייג' – מתואר פיגוע המוני שתוכנן להתבצע בירושלים, כשלני מוחלים, מצוידים ברובי קלצ'ניקוב ורימוני DID, מעצרו במחוסום של צה"ל, בדרךם לביצוע הפיגוע, שנמנע בדרך נס. המוחלים גויסו במידעתו של הנאים; תודרכו וצוידו בשוק עיי' אנסי של הנאים ועפי' ההוראותיו.

השביעין – עסק גם הוא, בפגיעה המוני שתוכנן להתבצע בירושלים, ונמנע כשוחטבל החמוש נעצר עיי' שוטרים ליד בית חגינה, נורה ונחרג על ידם.
גם המוחבל הזה נוי, תודרך וצדיך בשוק עיי' אנסי של הנאים, בידיעתו ובאישורו של הנאים.

השמינין – מתואר פיגועי ירי שביצעו הנאים עצמו עם חבריו לקשר – להם סייפק כלי נשך: כמה וכמה פיגועי ירי עבר עמדות צה"ל, שמוקמה ליד קבר יוסף; כמה וכמה פיגועי ירי עבר עמדות של צה"ל בהר גרייזו; עבר מחנה עון-בית ולבסוף סיורים של צה"ל בסמוך למחנה בלטה ומטורות צבאיות באיזור חווורה.

כמו כן סייפק נשך לפעליות אחרים בארגון הטורוריסטי, לצורך פיגוע ירי על התנהלות "חומש"; הנחת מטען תבלח בככיש עוקף זעתה-עירה; פיגוע בגדס סיור צבאי בדרכו שארכם והנתת מטען.

- 4. בשל פעילותו המתוורת לעיל, **הואשם והורשע על ידו**, בעבירות הבאות:
- 14 עבירות של רצח בכוונה תחילת, לפי סעיף 3(א)(2) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוקוק"), שהעונש עליו הוא מאסר עולם, טוביה.
- 8 עבירות של ניסיון לרצח לפי סעיף 3(ג) לחוק, שהעונש עליו הוא מאסר 20 שנה;
- 5 עבירות של גריםות חבלה בכוונה מלחמה, לפי סעיף 3(1) לחוק, שהעונש עליו הוא מאסר 20 שנה;
- 2 עבירות של ניסיון לרgrams חבלה בכוונה מלחמה, לפי סעיף 3(1) ביחד עם סעיף 25 לחוק, שהעונש עליו 20 שנות מאסר;
- 8 עבירות של קשרות קשור לביצוע פשע, לפי סעיף 499 לחוק, שהעונש עליו הוא 7 שנות מאסר;
- 3 עבירות של נשיאות נשך שלא כדין, לפי סעיף 144(ב) לחוק, שהעונש עליו 10 שנות מאסר;
- 8 עבירות של פעילות (MAILING TAKFID), על פי הגדירות) בארגון טורוריסטי, לפי סעיף 2 לפקודת מניעת טרור; שהעונש עליו 20 שנות מאסר;
- 8 עבירות של חברות בארגון טורוריסטי, לפי סעיף 3 לפקודת מניעת טרור, שהעונש עליו 5 שנות מאסר.

5. ראוי להזכיר, כי אף שהנאים לא נטלו חלק במשפט, והורת לסתגורו לחימנע מכל התערבות במחלכו, הרי שהרשענו מובשתה היטב על הדואותיו המפורשות במשטרה, כפי שנכתבו בכתב-ידו, ועל הדואות פיקודו ושותפיו לקשר ולארגון הטורויסטי, ביחד עם תיאורים של עדי ראייה ושוטרים, שייצרו מאוג אחד ומוקץ של ראיות, המוכיחות אשנותו של הנאים, בכל העבירות שיחסו לו, מעבר לכל ספק סביר.

6. בפתח טיעוניה לעונש, הציגה בפניו התובעת המלומדת פלט הרשות קודמות, הכלול הרשעה אותה של בית הדין הצבאי בשכט, ממנה עולה כי כבר בשנת 1985 ג' עוז קוזם לאינטיפאדה הראשונה, היה הנאים חבר בהאגות אסורה, עסק בייצור נשק ותחמושת ובתנהגות פורעה, וכי ריצה עונש מאסר של 4 שנים, בשל כך. דומה שהמאסר המותנה שהוטל עליו שם, כבר אינו בר הפעלה, עד תחילת העבירות, בהן הורשע על ידו.

בחמש בקשה החובעת להציג את מקומו המורבצי של הנאים בהיררכיות הארגונים הטורויסטיים, כשווה מגיס, מרכז, מאשר, ממון, מספק כל שוק ותחמושת, ממונה על הקשר עם אמצעי התקשורות, במטרה להأدיר ולפזר את מעשי הפיגוע, והרג ואת מבצעיהם, ואפילו מבצע פיגוע ירי בעצמו. הנאים אחראי לריצתו של 14 איש, ולפצעיהם של עשרות אחרים – מושיפה התובעת – כשהווה מותיר אחראי משפחות של מטופלות באנשים שעבדו וככל חיותם נהרסו ונשטו באחת; הרס ופגיעה בהרגשת הביטחון של אזרח הארץ הזאת.

כיוון שכך מבקשת מאינו והובעת להטיל על הנאים את עונש החoba בגין כל אחד ממעשי הרצח – במצטבר לעוני ההוראה על מעשי ההוראה האחרים; כפי הראוי וכפי שהוראה לנו הפסיקה של בית המשפט העליון (ע"פ 399/89 בעניין זלום, פ"ד מו (2), 259, וע"פ 9742/91 בעניין עמי פופר, פ"ד גא(5), 259, שהליך באותה דרך), וכפי שנווהים גם בתי המשפט המחויזים, במרקטים דומים.

בוסף על כך, עותרת התובעת להטיל על הנאים עונשים מצטברים על העבירות הנוספות.

7. עתירתה זו של התובעת, מעוררת שתי סוגיות: משפטית-פרוץדורלית, וערכית.

תנינית תחילת לשאלת המשפטית. ווג' זו – אך קבוע כי הנשא שמנור בעניין זלום הNIL (פסקה 4, ע' 190) – מתחלקת לשתיים: "הרואה עניינה הפרשנות המשפטית של הוראות חוק העונשין, הנוגעת לענייננו, והשנייה היא בתחום מדיניות הענישה".

אשר לשאלת הראותה, אומר כבי הנשא (בעמ' 190) :

"מי שגורם במעשה אחד למספר מקרי מוות (למשל על ידי הנחת מטען נפץ או נהיגה רשלנית), יכול להאשים במספר עבירות של גרים מותם כמספר ההרוגים או בעירה כולל את החזקת את כל המעשה, הכל לפי שיקול דעת התביעה. بذلك כלל יוטל עונש אחד (סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי נושא

פ"ח (ת"א) 1137/02

מדינת ישראל ל' נאסר מהמוד אחמד עוויס

מושולב), התשמ"ב-1982; ראה גם: נכס' נ' היוץ המשפט, פ"ד' י"א 1552.)
 אלום בית המשפט ישאי החליט לאחר החלטת המוחהה של העיריות
 ונסיבותיה המוחהה כי יוטלו עונשים נפרדים, וכן, בן, אם אלו יהיו חופפים
 או מוצבאים... שםם כי בדף כל ולעומת אחד בגין עבירות העולות מונאות
 אוiron, אין זה כלל אוניברסלי ויש והנשיבות דורות השיטה עונשים
 מוצבאים....

סעיף 45(א) לחוק הנ"ל קובע כי מי שנדון במשפט אחד לעונש מסדר בשל
 עבירות שונות, ולא הורחה בית המשפט שיוישם, כולם או מקצתם,anza אחר
 זה, לא יישא אלא את עונש המסדר של התקופה הארוכה ביותר. מכל האמור
 לעיל נובעים שניים אלה:

- (א) אם הגאנט מושען לפי כתוב אישום אחד במספר מעשי רצח, יש להטיל
 עונש נפרד עבורה בלבד אחד מעשי הרצח.
- (ב) על פי האמור בסעיף 45(א) הנ"ל יהיה העונשים על מעשי הרצח חופפים,
 אלא אם בית המשפט יורה פירושות אחרות."

ובשאלת מודיעיות הענישה הרואה, אומר – בין היתר – כב' הנשיא (בעמ' 192):

"ההחליטה בדבר חיפוי או העצברות היא לרבותית אף אם אין נפניט לשאלת
 הקצתה. כל הרשות בעירה נבדקת עומדת על רוליה היא, ומעבר לכך, קייפות
 חייו של אדם הן הראיו והנכון שימצא מיטוי מפושש, מזוהה ונפרד בצדדים
 העונשיים. גזרת עונשי מסדר חופפים על מספר מעשי רצח – אף אם מדובר
 במקרה שבוצעו ברצח אחד – יש בה מכללה משותם מיזעור של הווועה שברם
 המותות הדיזיון והמכובן של שורה של אנשים. קיומו של נהוג הקצתה של עונש
 מסדר עולם חובה מוחדר, במובן, את תחותמת אי ההתחמתה שבין מספר רציחות
 לבין עונש חופף אחד."

מכל מקום, האמונה שלנו בקדושת חיינו איננה היבשת למצוותם גם בעונישה
 של עבירות ובڌdegשנת המשמעותם של כל קיומו של חי אדם בעינינו. מקובלות
 עלי, על כן, ההשערה כי לא רק שיש לגזר עונש נפרד על כל עבירה אלא כי
 מעשי פגיעה נפרדים בחוי אדם אריכים גם למצואם בנסיבות בעונשים
 המצביעים זה זהה."

8. בעניינו של עמי פופר (ע"פ 1742/17 הנ"ל), קיבץ הנאשם פועלם ערבים, נטל מהם תעוזות והותוק,
 וירה לעברים אש אוטומטי, כשהוא מعتبر נשוך מימי לשלטונו של גורו. ורק לאחר שנחרגו פועלם
 ונפצעו עד עשרה, חזר לירוח, ונמלט במכוניתם של שניים מהם.

בבית המשפט המכוזי הרשיע אותו בשבועה מעשי רצח, ועשר עבירות של ניסיון לרצח, כשהוא מתuil לעלי
 7 מסדרי עולם ועד 20 שנות מסדר בגין הניסיון לרצח, וקבע לכל העונשים יוציאו במצטרב.

bihemish העליון דחה את ערערו, והלך בעקבות פסקה "ד בעניין זלום, שכבי השופט דורך מוסיפה
 אמירות במשמעותה; אך לעניינו חשובה התייחסות גם לפניות מעשי אלמוני, שנתרו בחיים (כפי
 המצביע בעניין שלפניו).

וכך היא אומרת – בין היתר (עמ' 303):

"זאת ועוד: כאשר מדובר במשיעי אלומות קיים לכל אחד מן הנפוגים אינטנסיבי לשלוותם גופו. הפגיעה בשלמות גופו של אחד אינה מהו פגיעה בשלמות גופו של אחר. גם אם מבחינה "טכנית" מדובר ברכז אחד של מעשים שגרם למשיר קורבנות, יש להתייחס לכך כאל מעשי פגעה פרודם."

מסקנה זאת היא הבהיר גם מנקודת-מבט מסוימת, המכירה בקדושת היין של אדם מערך יסוד. ערך חי האדם וסילידתו העומקה המעמשים הפוגעים בו חייבותו לנצח בטוי מפוש ונפרד גם במסות גוירות העונש, הן לענין מסטר העונשים שיש לגוזר על הנאשם והן לענין הנסיבות. אף כי מעשה רצח של אדם בודד הוא כשלעצמו מעשה נפשׂ וחמור מאיו במוותו, גזירה של עונש על מי שרצת אדם אחד ועל מי שרצת בדים עלולה להתרחש בהחלשתו של משמעות ערך חי האדם, ואנו עלולה לפגוע במידה החרטעה. שכן, מה יעוצר רוצח מלחרבות את קורבנותו אם בגין הקורבנות הנוספים הוא לא יהיה צפוי לכל תופעת עונש?!".

ומוסף בכך השופט חשיין, בין היתר (עמ' 307):

"אדם – כל אדם – הוא עולם לעצמו. אדם – כל אדם – הוא אחד, יחיד ומוחדר. ואין אדם כאדם. מי שהיה לא עוד היהomi ומילחן לא ישוב, וכבר לימדנו הרמב"ם על ייחומו של האדם" (ספר שופטים, הילכות סנהדרין, יב, א):

"נברא אדם ייחידי בעולם, ללמדך: שכל המאבד נפש אתה מן העולם – מעליון עליו ביאלו איבד עולם מלא, וכל המקיים נש אתה בעולם – מעליון עלייו באילו קיים עולם מלא. הרי כל באין עולם בזרות אדם הראשון הם נבראים והוא פוי כל אחד מהם דומין לפני חבירו. לפיכך כל אחד ואחד יכול לומר: בשבייל נברא העולם".

כך הוא האדם, וזה ייחודה. מי הוא זה ואיה הוא שיאמר לכך ספר או על כספתו? אמרים לנו כי ייחודה של האדם בא לו ממשום שהאלוהים בראו בצלמו כדמותו: "בצלמו בצלם אלוהים ברא אותו..." (בראשית א' כ"ז). משאני לעצמי אומר, כי ייחודה של האדם – כל אדם – בא לו ממשום שנברא בצלם האדם. זו תחילתו של מקרא. זה גם סוף.

כך הוא באשר לעבירות הרצח. כך הוא גם באשר לעונש שיטול על מי שרצת. אכן, מאסר עולם בעבירות רצח הוא מאסר עד עצת הנשמה. מבחינה מושגית – וזה דרך הטבע – אין מאסרי עולם אנטבררים. ואולם זומה כי לא נובל לבטא את עומק הזועה שבמעשהו של מי שרצת את הרבים אלא אם נטיל עליו עונשים מצטבריםם. "שופך דם האדם בדם דמו וישפוך" (בראשית ט' י'). בימינו ובמ侃מוני אין עוד שופכים – במעשה-המלך – את דם האדם. גם אין ניתן להוציא להורג אותו אדם שני פעמי. אך מאסרי עולם למצטבר ניתן להטיל על מי שקידח חיים בזדון, מאסר עולם תחת כל נפש ונשמה".

וכב הנשיא ברק מסכים לדברי חבריו.

9. וכך, אכן, נהגים בתים המשפט המחויזים, במקרים דומים, עד שאינו נדרש לחריש ראשון. כך נהגים במקרה בודד, ואנ שום סיבה נראה לעין שלא להוגך ברוב-מרצחים כמו הנאש, שאת עונשו אנו גוזרים הימ.

ומכאן לשאלת הערכית:

שמענו סיפוריהם המרשים והקובאים, של נגעים וудוי ראייה לפיגועים המיויחסים לנאים. שמענו אנשים שאיבדו יקרים; שהבריות נרצחו לנגד עיניהם; שנתו נכים; שהיחס השתו באחת. היו אלה תזכורות חיות ומוחשיות, למראות-הזועה שאנו חווים בהם כל התע; אך דומה שאף שריר לא זו בפניו של הנאים, במילך עצות.

הנאים הקדיש ימי ולילתו – בשמה של מלחמת שחרור פוליטית ואידיאולוגית, לתכנון וארגון פעולות טרור רצניות חמיאות לפגוע במספר גדול ככל האפשר של אזרחים תמיים: אנשים נשים וטף, בכל מקום אפשרי, ללא אבטחה; ולא ניקיון מ澈ון, ללא הרחוי חרפה, ללא תועלת ובינגד לכל כל מסרי ואושי, שיש בו כדי להציג בmanshet את המורה הנטענה. הנאים שילח את המפעלים לדריכם כי לורעו מות, שכול, סבל, הרס ופחד, ולשבש את שגרת החיים של כולנו.

על מעשי אלה, שהוא גאה בהם, חייבות החקרה לומר את דברה בענישה מכבדה, שתבעו –לו במקצת – את הערך שהוא מייחס לשולם וביחסו של אזרחיה.

10. על פי כל אלה, אלו גוזרים על הנאים עונש חובה של מאסר עולם בגין כל אחד מ-14 מעשי הרצח שהווישׁו בביבועם, כשלונשים אלה מצטברים זה לזה (זה הינו – 14 מאסרי עולם); ועל יתר העבירות בהן הורשע, אלו גוזרים עליו עונש מאסר של 50 שנים, אותן ירצה במאטבר לעונשי מאסר העולם שהוטלו עליו כدلעיל.

תחילת ריצויו המאסר, ביום מעצרו (13.4.02).

וכות ערעור 45 ימים מהיום.

ניתן והודיע בפורמי, בנסיבות התביעה, הנאים וסניגורו, היום 5.5.03

שי טימן, שופט, אב"ד נ' אחיטוב, שופט ע' סלומון צירניאק, שופט

מדינת ישראל נאסר מוחמד אחמד עוויס

פ"ח (ת"א) 1137/02

נושח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח